

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Inima mea

ÎȚI APARTINE

Seria: Familia Porter

Inima mea îți aparține

Inima mea te caută

Inima mea pereche

Inima mea luptă pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WADE, BECKY

Inima mea îți aparține / Becky Wade. – Oradea: Scriptum, 2020

ISBN 978-606-031-049-5

Inima mea
ÎȚI APARTINE

SERIA FAMILIA PORTER

ROMAN

BECKY WADE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Undeniably Yours
by Becky Wade

© 2013 by Rebecca Wade

Published by Bethany House Publishers
11400 Hampshire Avenue South
Bloomington, Minnesota 55438
www.bethanyhouse.com

Bethany House Publishers is a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan
Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Inima mea îți aparține
de Becky Wade

© 2020 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune.

Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-049-5

Tiparul executat în U.E.

PENTRU JIM ȘI TERRY

Voi sunteți doi dintre cei mai inimoși, harnici și generoși oameni pe care îi cunosc. Sunt binecuvântată că m-am căsătorit în familia voastră.

Vă mulțumesc pentru tot, în special pentru faptul că sunteți bunicii a trei copii care vă iubesc nespus.

Scurtă prezentare a seriei

*F*amilia Porter, de Becky Wade, este o serie de patru romane contemporane de dragoste, care se constituie ca un adevărat testament al iubirii. Fiecare volum se concentrează în jurul unui membru al familiei Porter, fiecare cu propria sa poveste tulburătoare de viață. Când vine vorba despre povești de dragoste complicate, alegeri dificile între „rațiune și simțire“, nimic nu e ușor. Nici în viață și nici în poveștile din paginile scrise. Becky Wade ne propune o serie de patru cărți ale căror povești de dragoste aparent imposibile te vor purta pe un drum în care călătoriile personajelor prin propriile emoții și confruntări sunt cât se poate de reale și de vii.

Toate titlurile seriei au obținut premii literare importante, aprecieri din partea criticilor literari și mai ales aprecierea cititorilor.

INIMA MEA ÎȚI APARTINE

Megan Cole și Bo Porter nu aveau cum fi mai diferiți unul de celălalt. Ea este moștenitoarea unei mari averi, el este un simplu

BECKY WADE

manager de fermă și angajatul ei. Și totuși, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

De la moartea tatălui ei, Meg a devenit acționarul majoritar al companiei petroliere și venirea ei la conducere a survenit cu o serie de concedieri, deoarece nu putea să gestioneze atât de mulți angajați. Cu toate acestea, lucrurile stau puțin diferit cu Bo, astfel că Meg îi dă un termen de șase luni înainte de închiderea fermei. Va fi acest timp suficient pentru a-i dovedi valoarea fermei și că el merită încrederea ei?

INIMA MEA TE CAUTĂ

Celia avusese încă din vremea liceului o atracție specială față de Ty, apoi, în facultate, până ce povestea lor nebună de iubire i-a dus în fața celei mai apropiate capele de nunți din Las Vegas. În dimineața zilei următoare însă s-au trezit cu un certificat de căsătorie și o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soția lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soțul nimănui.

Vreme de cinci ani, Celia a încercat să-și înăbușe orice vis cu privire la ea însăși pentru a reuși să-și crească fetița. Ty, în schimb, a căutat să-și împlinească toate țelurile, sau cel puțin așa crezuse până ce a ajuns să privească din nou în ochii femeii pe care n-a putut s-o uite niciodată și a copilei de existența căreia nu știuse până acum.

Cât de mult va fi dispus Ty să sacrifice de această dată pentru ca visurile Celinei să devină realitate și pentru a-i demonstra că noaptea aceea în care și-au unit destinele poate deveni o poveste de iubire „până când moartea îi va despărți“?

INIMA MEA PERECHE

Fostul ofițer de Marină Jake Porter are cicatrici mult mai adânci decât cea care îi marchează chipul. Se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăiește o viață solitară și evită orice relație pe cât posibil. Asta până când o reîntâlnește pe Lyndie James, prietena lui

Inima mea îți aparține

din copilărie, care se întoarce acasă în Holley, Texas. Lyndie ajunge să lucreze la fermă, iar Jake îi încredințează în grijă unul dintre caii în care el își pusese mari speranțe, dar fără prea mult succes.

Jake și Lyndie au personalități total diferite, dar legătura dintre ei este evidentă. Împotriva voinței lui, Jake este cucerit de personalitatea sclipitoare și optimistă a lui Lyndie, iar zidurile pe care el le-a construit în jurul inimii încep încet-încet să se surpe. O sclipire de speranță se ivise în inima lui, dar temerile și regretele nu-i dau pace. Va putea vreodată Jake să o iubească pe Lyndie așa cum merită sau inima lui este prea zdrobită pentru a mai putea fi alinată?

INIMA MEA LUPTĂ PENTRU TINE

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărțuitor, astfel că echipa sa angajează o agenție de pază și protecție, pentru ca Gray să fie mereu sub atenția unui bodyguard. Când Gray o întâlnește pe Dru Porter, agentul desemnat pentru paza lui, este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deși foarte tânără și frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină, o trăgătoare de elită și posesoare de centură neagră. Și este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmărește pe Gray. Și, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de atașament romantic între ea și acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray și Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul crește, Dru și Gray își pot încredința inimile – și viața – unul altuia?

Capitolul 1

Femeia aceasta era prea delicată pentru un magnat al petrolului. Meg era conștientă de lucrul acesta, dar nu și-a făcut prea multe griji deoarece tatăl ei fusese un tip foarte iscusit în a strânge avere, deși, ca tată, a falimentat teribil.

William Cole a purtat pe umerii săi responsabilitatea companiei de familie peste douăzeci de ani și, dacă s-a întâmplat vreodată ca presiunile și stresul asociate poziției sale să devină presante, el nu a lăsat niciodată să se vadă lucrul acesta. El era un petrolist de modă veche care nu se jena să poarte pălării Stetson și care putea fi neîndurător, arogant sau exigent dacă era cazul.

Dar, din păcate, William Cole era mort.

Motiv pentru care – în timp ce se uita prin dosarul de pe birou – Meg se gândea să-l concedieze pe acest domn Porter. Bărbatul putea să apară din clipă în clipă la biroul de acasă al tatălui ei de la Whispering Creek pentru întâlnirea stabilită mai dinainte. Acela avea să fie momentul în care ea trebuia să se uite în ochii lui, să-i întoarcă lumea cu susul în jos și să-i destrame visurile.

Brusc, o senzație puternică de panică se ivi în lăuntrul ei. Părea că o sufocă, iar în piept avea o durere cumplită.

În încercarea ei de a se controla, Meg a apucat din sertarul biroului revista de sudoku. Își plimba privirea peste coloanele de numere, încercând să se concentreze și rugându-se ca rezolvarea careurilor să o ajute să-și revină.

În ultimele două săptămâni petrecute la hotelul Ritz alături de consilierii de la Cole Oil a învățat o sumedenie de lucruri despre exploatațiile petroliere. Printre multe alte lucruri, consilierii o sfătuiseră și cu privire la crescătoria de vite Whispering Creek – o bucată întinsă de pământ situată la treizeci de mile nord-est de Dallas, aproape de Southfork, îndrăgita proprietate a lui J.R. Ewing. Whispering Creek cuprindea casa familiei și ferma de cai a tatălui ei.

Consilierii o îndemnaseră stăruitor să îi concedieze pe angajații de la Whispering Creek care îi fuseseră de ajutor tatălui ei, dar care ei nu i-ar fi fost de niciun folos. Iar ea luă în serios sfaturile lor și, în această dimineață de luni, prima zi oficială în calitate de succesoare a tatălui ei, concediasse trei oameni.

Îl concediasse pe șoferul tatălui ei (nu avea nevoie de șofer), pe bărbatul care avusese în grijă canisa lui de câini de vânătoare (ea nu vâna) și pe bărbatul care se ocupase de armele și poligoanele de tragere (ea cu siguranță nu era adepta armelor).

Următorul de pe lista neagră? Domnul Porter, care avea în grijă ferma de cai de rasă a tatălui ei. Toate pasiunile tatălui ei fuseseră costisitoare, dar niciuna nu înghițea atât de multe resurse financiare precum caii de rasă, iar pentru ea nu reprezenta niciun interes.

Chiar și așa, nu-i făcea plăcere să-i dea această veste tristă domnului Porter sau să renunțe la oamenii care lucrau pentru el. De fapt, nu-i făcea plăcere să aibă de-a face cu *nimic* din toate astea. Și-ar fi dorit să nu fie pusă în această situație neplăcută, sufocându-se sub povara unor răspunderi copleșitoare.

Meg avusese parte de niște lovituri dure în viață – una foarte dură cu cinci ani în urmă – și reușise să-și înalțe ziduri protectoare în jurul ei. Însă inima ei era la fel de fragilă ca întotdeauna, în ciuda aparențelor.

Bătăile inimii au început să-i devină tot mai neregulate în timp ce stomacul i se făcu ghem și simțea arsuri în capul pieptului. Luă două

Inima mea îți aparține

pastile împotriva acidității, le mestecă și încercă să se concentreze pe sudoku.

Afurisită anxietate. Cu ani în urmă, avusese parte de o serie de atacuri de panică și, oarecum, le depășise pe toate. Dar în urmă cu trei luni, când a aflat vestea oribilă despre tatăl ei, stările de panică reveniseră în forță, gata să-și ia revanșa. Încercase din toate puterile să depășească durerea, șocul, problemele de somn și stresul. Își dorea din toată inima să scape de atacurile serioase de panică.

Dar în acel moment, simțea că panica avea să o doboare din nou. Dacă nu se redresa, prima ei zi înapoi la Whispering Creek ar fi culminat cu o vizită la Urgențe. Simplul gând îi sporea neliniștea, ducând-o la cote maxime. *Nu, nu, nu, nu.*

Meg renunță la jocul de sudoku, apucă brațele fotoliului din piele și își ținu ochii strâns închiși. Își aminti de recomandările doctorului cu privire la beneficiile unei respirații adânci în momente ca acestea. *Inspiră până numeri la șase, ține-ți respirația până numeri la șase și expiră până numeri la șapte.*

Ea încercă să-i urmeze instrucțiunile, dar sfârși pur și simplu prin a-și pune capul între picioare pentru a-și potoli respirația sacadată. *Vino, Doamne, s-a rugat ea. Ajută-mă.* Unde putea găsi o pungă din hârtie?

Se auzi o bătaie în ușa de la birou.

Meg se ridică brusc, uitându-se instantaneu la ceasornicul placat cu platină de pe marginea biroului tatălui ei. Domnul Porter ajunsese chiar la timp.

— A-așteptați o clipă, vă rog.

Mag luă flaconul cu comprimate împotriva acidității și revista de sudoku și le puse la o parte, apoi s-a ridicat în picioare și făcu o dată înconjurul biroului, masându-și încheieturile mâinii și încercând să își dea seama dacă este în stare să se întâlnească cu domnul Porter sau dacă i-ar prinde bine o cămașă de forță.

Cu degetele tremurânde, ea și-a netezit costumul negru Fendi.

— Intrați.

Bărbatul care intră în birou era tânăr. Să fi avut în jur de treizeci de ani? Poate treizeci și trei? Mult mai tânăr decât se așteptase. Înalt și bine făcut, cu un păr negru, tuns foarte scurt. O astfel de tunsoare

BECKY WADE

l-ar fi făcut pe un bărbat modest la înfățișare să arate și mai rău. Dar el era chipeș, socoti ea în timp ce privirile li s-au întâlnit. Părul lui tăiat scurt se potrivea cu trăsăturile lui aspre.

— Bună ziua, sunt Bo Porter, a spus el.

Ea s-a prezentat, i-a strâns mâna și s-a așezat. El a luat loc într-unul dintre fotoliile din piele de culoarea ciocolatei din fața biroului tatălui ei. Îmbrăcat în blugi, cu o cămașă bej și ghete uzate, bărbatul avea întru totul înfățișarea unui bărbat care-și câștiga existența lucrând cu caii.

— Tatăl meu... Meg și-a dres vocea.

— Îmi pare rău de pierderea dumneavoastră.

— Vă mulțumesc. Stomacul i se strânse dureros. Tatăl meu a iubit ferma de cai de rasă pe care voi doi ați construit-o împreună. Dacă ar fi fost încă în viață, sunt convinsă că ar fi continuat să lucreze cu dumneavoastră în ceea ce privește viitorul fermei pentru mulți ani de acum încolo.

El o privi atent, o ușoară umbră de tensiune fiind vizibilă în colțul gurii. Încet, a dat din cap.

— Dar dată fiind situația, soarta cailor de la Whispering Creek cade acum în grija mea. Regret să vă informez că m-am decis să închid ferma.

El se încruntă, îngrijorarea întunecându-i ochii.

— Îmi pare rău.

Se așternu o tăcere apăsătoare între ei din cauza dezamăgirii pe care ea era sigură că el o simțea.

— Vă pot întreba care este motivul?

Meg se foi un pic.

— Tatălui meu îi plăceau caii și cursele de cai, dar mie nu-mi plac. Nu am de ce să continui să investesc financiar în fermă acum că tatăl meu nu mai este.

— Suntem pe punctul de a da lovitura, a spus el calm, cuvintele fiindu-i nuanțate de acel accent suav din nordul Texasului, pe care ea îl cunoștea încă din copilărie. Îndată ce atingem acest țel, veți obține profit.

Ea a deschis dosarul din fața ei și a consultat coloana care afișa câștigurile nete și pierderile fermei de la începuturile ei, cu patru ani în urmă.

Inima mea îți aparține

— Da, am observat asta.

— Ne-a luat mult să construim ferma. Eu și tatăl dumneavoastră ne-am hotărât să achităm toate cheltuielile în acei ani de început. De aceea, încă nu am înregistrat profit.

— Oricum ar fi, decizia mea rămâne neschimbată. Chinuită de remușcări și încercând din greu să ascundă acest lucru, Meg a scos un raport foarte profesional din sertarul biroului și i l-a înmânat. Acestea sunt plățile compensatorii pe care vi le oferim. Sper că sunteți mulțumit de ele.

Ea știa că plata era mai mult decât compensatorie. Insistase să tripleze suma de bani recomandată de consilierii tatălui ei, astfel încât acest domn și toți ceilalți angajați concediați să aibă destul timp să-și găsească o slujbă nouă. Meg chiar garantase oricui n-ar fi găsit un loc de muncă un post disponibil la sediul central de la Cole Oil.

Ceilalți trei bărbați cu care se întâlneau înaintea domnului Porter acceptaseră toți veștile proaste dezamăgiți, dar își păstrasera bunele maniere. În fiecare caz, plățile compensatorii au atenuat șocul. Dar domnul Porter nici măcar nu s-a uitat pe raport.

— Doamnă, mai mult de douăzeci de persoane lucrează pentru mine la fermă.

— Le voi oferi plăți compensatorii fiecăruia dintre ei, în funcție de postul pe care-l ocupă și de durata de muncă la fermă. Veți găsi toate aceste informații în raport. Pot... să îl parcurg împreună cu dumneavoastră, dacă doriți.

El ignoră oferta ei, privind-o tulburat.

— Avem nouăzeci de cai.

— Aș dori să vând caii cât de curând posibil. Nu mă interesează să scot profit de pe urma lor. Poate o licitație?

El se holbă la ea cu ochii lui de un cenușiu deschis, care acum căpătaseră o nuanță de gri mai închis.

— Vă dau... ă... permisiunea... de a lua pe mai departe orice măsuri necesare pentru a vinde caii. Puteți păstra cât de mult personal doriți pentru a duce la bun sfârșit această sarcină. Și vă voi trimite pe cineva de la Cole Oil să supravegheze desfășurarea lucrurilor și să vă ajute cu contabilitatea sau orice alt serviciu financiar de care aveți nevoie.

BECKY WADE

— Deja am făcut planuri pentru următoarele luni. Avem angajamente de îndeplinit.

— Am avocați care vă pot ajuta cu partea contractuală a obligațiilor dumneavoastră. Meg repetase majoritatea replicilor astea noaptea trecută și le pusese în practică astăzi, cu cele trei victime de dinainte. Totuși, faptul că spusele ei semănau cu cele ale unui om de afaceri oarecum inteligent o uimea peste măsură. Cu doar cinci minute în urmă, ea își ținuse capul între genunchi.

Meg își puse mâinile pe biroul lucios.

— Ei bine, cred că asta a fost tot.

— Este o fermă frumoasă, a spus el. Noi toți am muncit din greu pentru succesul ei și mi-ar părea extrem de rău să văd că se închide.

Cuvintele lui simple și sincere îi străpunseră inima, dar Meg știa că dacă lăsa garda jos, avea să cedeze.

— Sunt convinsă că așa este, domnule Porter. Îmi pare rău că moartea tatălui meu a dus la asta, chiar regret lucrul acesta. După o clipă, s-a ridicat în picioare și, întinzându-i mâna, a spus: Vă mulțumesc.

El a strâns-o, a ezitat, apoi s-a întors și a plecat.

De îndată ce ușa s-a închis în urma lui, ea s-a afundat în fotoliul tatălui ei și a început să tremure.

Nici nu mai sesiză aerul răcoros din birou și zgomotul de fond al echipamentelor electronice. Rafturile cu cărți se întindeau pe trei pereți din încăpere. O statueta Remington, extrem de scumpă, ce înfățișa un cowboy din bronz care călărea un cal neîmblânzit stătea pe un stativ în fața uneia dintre ferestre. Biroul de lucru al tatălui ei se afla în fața ei, în mijlocul încăperii; un monument din lemn de mesteacăn care proclama ostentativ că mărimea contează.

Această cameră, ca toate celelalte, de fapt, fusese aranjată de cineva care absolvise cu onoruri școala de design „Loja Opulentă“ din Texas. Totul era fie costisitor, într-o nuanță de maroniu, fie împăiat. Ei nu-i plăcea conacul. Crescuse aici. Dar nu îi plăcuse aici niciodată. Aceasta era casa tatălui ei, și el ar trebui să fie cel care stă în fotoliul acesta.

Meg se așteptase întotdeauna ca moartea să vină peste el la o masă de negocieri, unde ar fi reușit să încheie o afacere profitabilă. Dar n-a fost așa, ci a căzut mort pe podeaua biroului său din centrul

Inima mea îți aparține

Dallasului, la începutul lui ianuarie, cu trei luni în urmă. Un atac de cord fatal, la doar șaiszeci de ani.

Meg a moștenit partea lui de acțiuni la Cole Oil, diversele lui investiții, sute de angajați, trei proprietăți, șase autoturisme de lux și un avion. Ea, singurul lui copil. Ea, care în ultimii cinci ani insistase să trăiască numai din salariul ei modest și care își găsisse bucuria în simplitate, independență și împlinirea de acest fel. Ea, ale cărei cunoștințe referitoare la finanțe se rezumau la faptul că își verifica contul deschis la Banca Americană. Ea, care nu semăna deloc cu tatăl ei.

Ușa biroului se deschise larg și Bo Porter reveni în încăpere.

Ea sări în picioare.

El se opri la doar o palmă de birou, uitându-se drept în ochii ei.

— Doamnă.

Ea îl fixă cu privirea.

— Da?

— Îmi pare rău, dar nu.

— Nu?

— Nu, nu am de gând să închid ferma. Nu am de gând să vând caii. Ea nu sesiză mânie sau vreo amenințare în vocea lui, ci numai o hotărâre implacabilă.

Gândurile lui Meg o luară în toate direcțiile și apoi se risipiră. Ea se temea că mandibula i se blocase.

— Păi...

— Știu că nu am dreptul de a lua această decizie, dar doresc să încerc să vă conving să-mi oferiți acest drept. Vreau să am un cuvânt de spus în ceea ce se petrece cu ferma. El stătea nemișcat și calm, dar ochii cenușii străluceau intens. Am câștigat acest lucru.

Curajul începu să o părăsească repede.

— Doriți să luați loc?

— Nu, mulțumesc, voi sta în picioare.

Ea expiră adânc, măsurându-l din priviri pe cowboy-ul hotărât din fața ei și jinduind după vechea ei slujbă ca asistentă a administratorului muzeului de artă din Tulsa.

— Sunt convinsă că ați lucrat din greu, a spus ea cu grijă, și cred că ați fost în situații mai favorabile decât acestea. Dar avocații m-au

BECKY WADE

asigurat că singura persoană care are ceva de spus în legătură cu viitorul cailor de la Whispering Creek... sunt eu.

— Atunci, răzgândiți-vă.

Sprâncenele i se ridicară.

— Este o chestiune de demnitate. Nu vă pot lăsa să moșteniți o datorie de la fermă.

— Dacă asta este ceea ce vă îngrijorează, vă pot asigura că datoriile fermei de cai nu mă privesc.

— Știu că nu aveți nevoie de bani. Dar acea fermă este afacerea *mea*. Și afacerea mea își va dovedi singură eficacitatea.

— Licităția...

— Nu, doamnă. Nici măcar asta nu va fi în stare să compenseze ceea ce am cheltuit. Am nevoie de timp.

Meg se surprinse învârtindu-și cerceul din ureche cu degetele, lucru pe care îl făcea atunci când avea emoții. Ea își lăsă mâna jos și se duse în fața uneia dintre ferestrele mari, care se întindea până la tavan, admirând de la etajul al doilea priveliștea grădinii din fața casei și a aleii, străjuite de arbori mesquite, care ducea departe de casă. Dincolo de toate acestea, hectare întregi de pământ texan se întindeau înspre linia orizontului, vârfurile înfrunzite ale copacilor profilându-se în contrast cu albastrul cerului.

Caii? Nu o pasionau. Ea nu voia o fermă pe proprietatea ei; toate acele animale, toți acei străini care se perindau pe acolo. Nu o interesa deloc această preocupare a tatălui ei și nici nu avea nevoie de banii pe care i-ar fi putut câștiga într-o zi. Toți consilierii o sfătuiseră să renunțe la asta. Meg nu putea reveni asupra deciziei sale, doar pentru că un cowboy chipș și cumsecade o rugase să facă acest lucru.

Numai că duritatea ei de suprafață, deja serios subțiată, începea să cedeze. Inima ei sensibilă dorea să-l ajute.

— Cât timp?

— Șase luni.

Ea își mușcă interiorul obrazului. Șase luni însemna o perioadă lungă, dar nu incredibil de lungă dacă priveai lucrurile în perspectivă.

— Așa voi avea timp să dau lovitura, spuse el.

— Dar dacă dați lovitura înainte de termen?

— Tot am nevoie de șase luni pentru a pune lucrurile în ordine.

Inima mea îți aparține

— Ce se întâmplă dacă nu reușiți nici măcar în șase luni?

— Atunci ferma rămâne deschisă până când reușesc să-mi ating obiectivul.

— Nu. Asta va fi un pretext de a pierde banii.

— Doamnă. El așteptă până când ea se uită la el. Niciodată nu am întreprins lucruri în viață cu scopul de a eșua.

Tăcerea era aproape palpabilă în încăperea. Bo Porter stătea drept, impozant, cu un scop bine definit în minte.

Meg cântări în sine ea decizia, măsurându-l din priviri, încercând să raționeze, să fie dură și imparțială, să se hotărască...

— Vă rog, spuse el.

Și acel cuvânt făcu ca balanța cântarului să încline în favoarea lui. Ea dădu din cap.

— Vă ofer șase luni, dar asta-i tot. Indiferent dacă reușiți sau nu să recuperați cheltuielile cu ferma până atunci.

— Vă mulțumesc.

— Cu plăcere. Ea îi onorase cererea, dar amândoi știau că ea îi dăduse de fapt un ultimatum, nu o indulgență.

El se îndreptă spre ușă, oprindu-se în prag.

— Mai este un lucru.

— Da?

— Mi-aș dori să veniți și să vizitați ferma.

— Nu e nevoie.

— Nu e nevoie să vedeți ce se alege de investiția dumneavoastră?

Meg îl privi sceptică. El trebuia să știe că ea avea angajați mult mai bine pregătiți pentru asta.

— Atunci veniți să vedeți ce a construit tatăl dumneavoastră, adaugă el. Mi-ar plăcea să vă pot arăta.

Totuși, ea ezită.

— Cândva săptămâna asta?

— Dacă doriți.

— Mă veți anunța când veniți?

— Sigur.

— Vă mulțumesc din nou. El își plecă bărbia și ieși.

Meg se muștrului singură pentru faptul că era atât de slabă. Ea nu mai avea șofer, nici canisă de câini de vânătoare și nici un angajat

BECKY WADE

specializat în arme. Dar încă mai avea o fermă de cai de rasă pentru curse, din toate lucrurile posibile. Râse ușor. Ea ura caii!

După câteva clipe, una dintre femeile care făceau curățenie în casă și-a băgat capul pe ușa biroului.

— Domnișoară Cole? Ea avea în mână propunerea de plăți compensatorii pe care Meg i-l oferise domnului Porter. Ați dorit să aruncați asta? L-am găsit în coșul de gunoi de pe hol.

— Nu, m-aș bine l-aș păstra. Ea suspină. O să am din nou nevoie de el în șase luni.

Capitolul 2

După întâlnirea cu Megan Cole, Bo se îndepărtă cu mașina de conac pe drumurile lăturalnice pavate de la Whispering Creek. Când ferma de cai îi apărură în câmpul vizual, el a oprit camionul și a rămas nemișcat, cu mâinile strâns lipite de volan, atenția fiindu-i fixată pe clădiri și pământuri.

Un hambar din cărămidă roșie, unul dintre cele cinci de la fermă. Câteva mașini. Garduri albe care împrejmuiau terenul. Un rânđaș ce ducea de căpăstru un mânz. Preria texană presărată pe alocuri cu albăstrele și toporași. Copaci.

Priveliștea, în ansamblul ei, era simplă. Obișnuită. Nu avea nimic care să-l facă să iubească aceste locuri atât de mult. Dar el *chiar* le iubea.

Copiii alături de care crescuse fuseseră interesați de mașini, de curse de rodeo sau de sporturi. Însă lui întotdeauna îi plăcuseră caii de rasă și începuse să-i studieze încă de la vârsta de zece ani. La vremea aceea, urmărirea fiecare cursă pe care o putea găsi la TV, se abonase la reviste, citise cărți din librării și aproape că învățase pe de rost registrul genealogic al cailor și cataloagele de licitații.

De-a lungul timpului însă multe lucruri se schimbaseră.